

קהילה מרפאת סרטן – סרטן מרפא קהילה

מאת סימונה חנוך

'אדוות הלב' מציעה התבוננות חדשנית ומסעירה על הסרטן, על התפקיד שנוטלים עליהם החולים בו ועל האופן שבו המעגל והקהילה יכולים להעניק ריפוי זה לזה

משטיינר לאדוות הלב
הדוברת, שמארכת אותנו בביתה שטוף השמש, היא מאורין ברודי, יוצרת 'אדוות הלב' והלב הפועם של היוזמה. מלבדה נוכחים אבי הר-טוב, שותפה לדרך הריפוי וליצירת המעגלים של 'אדוות הלב', שבהם לומדת תמירה שונקרט, המשתתפת השלישית במפגשנו. בעיניים נוצצות ומתוך תחושת שליחות עמוקה הם מספרים על מעגלי הריפוי הקהילתיים. "אנחנו קוראים לזה 'קהילה מרפאת סרטן', אבל

מאורין אמיליה ברודי, יוצרת 'אדוות הלב'

” לפני שנתיים וחצי ישבתי מול אישה מדהימה, הסרטן חזר אליה בפעם השנייה. בפעם הראשונה היא עשתה ניתוח מהיר והמשיכה הלאה, ובפעם השנייה עצרה והחלה לעשות שינוי משמעותי בחייה, שכלל תהליכי "מסע" אתי. בתוך התהליך הזה ניסיתי להתבונן בסרטן ולשאול מה הוא מבקש לומר לה, מעבר לתהליכי הגדילה האישיים שהיא עוברת, ביקשתי שיראו לי, שיסבירו לי את המהות של הסרטן. אני יכולה להיכנס פנימה ולשאול שאלות ולפעמים חלון נפתח ומראים לי, ובאותו רגע פתחו חלון ואמרו לי: "תסתכלי. תסתכלי על הסרטן. מה זה סרטן? סרטן זו מחלה שלוקחת את הכול לעצמה – הכול שלי, הכול בשבילי – וזה המצב של התודעה האנושית היום, ולתודעה הזאת לא כל כך אכפת אם הגוף חי או מת, אם יכחידו את הפילים, ירוששו את האדמה, ירעילו את המים או את האוויר – העיקר שלי יש שנהב/כסף/רכוש". דרך החלון הזה שנפתח אמרו לי שהאנשים שעוברים דרך הסרטן הם כמו תאים בגוף האחד של האנושות שמהבהבים ואומרים "תתעוררו! משהו כאן יצא מאיזון!" ובגלל שאותם אנשים עוברים האצה רוחנית מאוד מהירה, הם משאירים עקבות בחול לשאר האנושות. האנשים האלה הם כמו מורי דרך, הם נמצאים כאן בשירות האנושות, הם לוקחים על עצמם את הסרטן, את תודעת "הכול שלי" ומעבירים אותה התמרה – מעבירים את האנושות דרך שער חדש של תודעה. מתודעה של שורדנות לתודעה של לב.”

האנשים שעוברים דרך הסרטן הם כמו תאים בגוף האחד של האנושות שמהבהבים ואומרים "תתעוררו! משהו כאן יצא מאיזון!" ובגלל שאותם אנשים עוברים האצה רוחנית מאוד מהירה, הם משאירים עקבות בחול לשאר האנושות. האנשים האלה הם כמו מורי דרך, הם נמצאים כאן בשירות האנושות

לטיפול באוריתמיה מרפאה, ובאיזושהו שלב הרגשתי שאני חייבת פשוט לזרוק את כל הכלים מהחלון ולשאול מה באמת הנשמה האישית והכי כואבת באה להגיד. זה הוביל אותי לכלי של "המסע", שדרכו ניתן לגעת בעומק של הכאב. זה תהליך שהאדם עושה מתוך עצמו, לא מישהו בא מבחוץ ואומר לך, זה לא ספר על המדף - זה להתחבר למהות הפנימית דרך החושך, דרך האין, דרך הכאב - ובתוך החושך הזה את מגלה שאת אור. זה שהתהליך הוא פנימי ומתוך עצמו אפשר לי לעבוד עם אנשים מכל הסוגים, מכתות ומאמונות שונות, כי דרך התהליך אתה מגלה את האמת של הבריאה שחיה דרכך. "המסע" מבחינתי מאפשר חיבור ישיר בין האדם לבריאה."

תהליך ההתפתחות ורכישת הכלים שלה הוביל את מאורין לעבודה עם קול, צבע ותנועה, תטה הילינג ובסופו של דבר לכלי המשמעותי ביותר מבחינתה - 'אניאגרם'.

"אני לא יודעת איך חיים בלי הכלי הזה, שמראה באופן העמוק ביותר איך האגו בונה את הקונסטרוקציה שלו, איך האגו מפרש, מה נקודת המבט שלו על העולם. דרך האניאגרם ניתן לראות מפה פנימית של האגו, זה כמו מפשיט אותך עירום מול המראה ואין לאן לברוח. רבדים עמוקים של האניאגרם מקבילים לקבלה ולמיסטריות הנוצרות. לצערי הוא הפך לכלי של מאמנים, הם הפכו אותו לסכמה, "אתה טיפוס כזה וכזה" - העניין כאן הפוך

לאחרונה מישהו אמר שצריך לקרוא לזה 'סרטן מרפא קהילה'. ובאמת זה ככה. אנחנו יוצרים מעגל קהילתי סביב החולה, מעגל שבו כל אחד מאיתנו לוקח אחריות על מה שהסרטן הזה בא ללמד, על מה שהוא בא להאיר."

הדרך של מאורין ליצירת 'אדוות הלב' מתחילה באוריתמיה המרפאה, "האנתרופוסופיה היא המעין שלידידו אני נמצאת," היא מספרת, "לפני 20 שנה הייתי חלק מאוד קרוב מהיצירה של ביי"ס אדם בירושלים, לימדתי שם ובבית אליהו ומכאן נפתחו דרכים רבות. יצאתי לדרך ונחשפתי להרבה דברים, בין היתר הפכתי לליצנית מקודשת ולמספרת סיפורים, הייתה תקופה שככה הרווחתי את לחמי, הופעתי באנגליה בבתי ספר, יצרתי שילוב של סיפור, הצגה ואוריתמיה.

"במשך שנים היינו אומרים בצוות בית הספר את המדיטציה של שטיינר: "מרפא ימצא רק כשבראי נפשו של האדם תעצב עצמה הקהילה כולה, ובקהילה יחיה כוחה של נפש היחיד", ותמיד שאלתי את עצמי מה זה באמת אומר.

ב'אדוות הלב' אני מרגישה שאנו נוגעים בזה שהיחיד והקהילה, המרכז והמעגל, יוצרים תנועה מרפאה ביניהם. זוהי בעיניי רפואת העתיד, שהיחיד מרפא את הקהילה והקהילה את היחיד."

עבודתה כמטפלת הובילה אותה ל"מסע", טכניקת הריפוי של ברנדון בייס. "אני זוכרת אישה חולת סרטן שהגיעה אליי

לגמרי! אתה לא "הטיפוס הזה", אתה לא "הכלוב הזה". נכון שאת באה לעולם דרך שער מסוים, אבל יש המון צבעים שמופיעים. דיללו את זה למשהו מאוד פלסטי בזמן שיש בזה את סודות היקום."

לפני כמה חודשים הגיעה אליי מישהי עם חשד לסרטן. היא שינתה את כל החיים שלה, חזרה לכתוב, לקחה את המשפחה לשנה של טיול בחו"ל, רק מזה שהסרטן דפק בדלת, ותודה לאל, לא נכנס – היא עשתה שינוי עצום. סרטן זאת מחלה מדהימה שדופקת מאוד חזק בדלת ומביאה אפשרות של מוות, אבל גם הזמנה לחיים

הסרטן כמורה דרך

אבי הר-טוב, שותפה לדרך של מאורין, הוא עו"ס קליני, יליד ארגנטינה, מתגורר בירושלים, נשוי ואב לחמישה.

"שנים של עבודה בקליניקה הביאו אותי להבנה שחסר לי מימד רוחני", הוא מספר, "לא ידעתי מהו בדיוק אבל הרגשתי בחוסר שלו. באיזשהו שלב שמעתי על מאורין וכשנפגשנו אמרתי: "זה מה שחפשת". מאורין ואני נותנים ביטוי למכנה משותף מאוד חזק שאומר שלא מדובר רק בקליניקה ובשיפור חייו של אדם אחד, מדובר באחריות יותר רחבה שאומרת שהעולם הזה, הארץ הזאת, יכולה להיות יותר מייטיבה, יותר נדיבה."

אבי ומאורין עבדו תקופה ארוכה, איש איש בקליניקה שלו, עם המטופלים שלו, "עד שלפני כמה שנים", הם מספרים, "הבחנו באדוות של ריפוי. ישבנו והסתכלנו איך אנחנו עובדים עם אדם אחד בחדר הטיפול ונוצרות אדוות, ראינו איך המשפחה שלו משתנה. ומכיוון ששנינו נושאים בתוכנו אחריות חברתית, אמרנו, מה אם ניקח עוד צעד?"

מאורין: "אחד ממקורות ההשראה שלי הוא ה'אופונופונו* ואמרתי, אם מה שבחוץ הוא מה שבפנים – הריפוי צריך להתחיל בתוכנו. נסתכל החוצה, ממש החוצה, עוד מעבר לאמא-אבא, נפתח את העיתון ונראה מה קורה שם."

אבי: "ההמשגה שלי היא שכל אחד מאתנו הוא גוף נפרד, ובצד זה מתקיימת רשת אנושית; סך כל האינטליגנציות יוצרות רשת אחת. אם אני זזתי בתוך הרשת, אם אני הפסקתי להיות אדם מרצה כברירת מחדל – אני משנה את כל הרשת. אם בתהליך הריפוי סלחתי לאבא שלי, ובבוקר אני מקבל ממנו טלפון ובמקום שהוא כרגיל, יתלונן עליי, פתאום הוא מספר לי כמה אני בן טוב ואיך אני מטפל יפה בנכדים שלו – זה קורה כי אני זזתי. ככה זה קורה ברשת כולה ואנחנו יכולים להרשות לעצמנו להעז להיכנס לנעליים של אנשים שלוקחים אחריות. אם אני לוקח אחריות על השטיקים שלי, על הקשיים שלי, על הדפוסים, ומפגיש את זה עם תופעות בחוץ אני ממש יכול לראות את השינוי."

מאורין: "נוצרת אינטימיות פנימית מאוד גדולה, בה רע וטוב, צודק ולא צודק, קורבן מקרבן – כל זה מתפוגג ונשאר מקום מאוד עמוק ושלי. ומשם פועלים. עשינו את העבודה הזאת במשך שלוש שנים, פעם בחודש, פותחים את העיתון ושואלים איפה זה מתקיים בתוכי. ואז הגיעה התמונה של הסרטן והייתה הבנה שיש בקשה להפנות את התודעה לסרטן עצמו – כי הוא מתקיים קודם כל בתודעה."

רק לפני כמה חודשים הגיעה אליי מישהי עם חשד לסרטן. היא שינתה את כל החיים שלה, חזרה לכתוב, לקחה את המשפחה לשנה של טיול בחו"ל, רק מזה שהסרטן דפק בדלת, ותודה לאל, לא נכנס – היא עשתה שינוי עצום. סרטן זאת מחלה מדהימה שדופקת מאוד חזק בדלת ומביאה אפשרות של מוות, אבל גם הזמנה לחיים.

באותו יום שנפתח החלון עם ההבנה לגבי הסרטן והתפקיד שלו כסמן, כמורה דרך, אני פרצתי בבכי, אמרתי, רגע, אבל לא כולם נשארים בחיים. ואז המסר שהתקבל היה שכשהנשמה עושה את

*ה'אופונופונו – שיטת ריפוי שמקורה בהונוה, הוואי, ועיקרה התפיסה שהכל – כולל מחלותיו של האחר – נמצא בתוכי.

אדם שחולה בסרטן לוקח אחריות נוספת; לבוא ולדחוף, לא רק גם לדחוף אחרים לשלב ההתפתחות הבא שלהם. וכשהאחרים שומעים ונענים - הוא יכול לשחרר. אם לקחתי על עצמי סרטן כדי לדחוף את הקהילה שלי והם שמעו - אני יכול להפנות את תשומת הלב לריפוי שלי

הבחירות האלה היא לא מסתכלת על חיים ומוות, היא בוחרת בדרך של שירות לאנושות."

מאורין: "עם הבקשה להתמקד

בסרטן, כמו נפתח חלון ואתו הגיעה הכשרה שלמה. אני כמובן נבהלתי ונעלמתי, ואז, אחרי כמה זמן, ביום ש"יצאתי מהמערה", באותו היום הגיעו שני טלפונים.

אחד הטלפונים הגיע מאישה שהסרטן חזר אליה בפעם השנייה. כשהיא הגיעה אלינו היא הייתה אחרי כמה חודשים של על סף מוות, וחזרה. פתחנו סביבה מעגל, זה המעגל של 'אדוות הלב'. המעגל אומר שאנחנו התאים הבריאים בגוף האנושי ואלו החולים הם התאים המהבהבים, הם אלו שלא אמורים להתרפא לבד, ומי שמבקש להתרפא זה התאים הבריאים - הם אלו שמגייסים ומעצימים את תהליך הריפוי. כדי להבין שזה לא "טירלול ניו-אייג'י", אפשר לראות את אותן הבנות אצל אנשים כמו ד"ר ברוס ה' ליפטון, שכתב את הביולוגיה של האמונה (ראה אור בעברית בהוצאת פראג) ורג ברדון, שניהם ממובילי האפי-גנטיקה, שניהם מוכיחים בכלים מדעיים שרגשות ומחשבות משפיעים על הבריאות. ברוס ליפטון מסביר שסרטן מושפע מהמחשבות, הרגשות והאמונות המגיעים אלינו מהסביבה. ומה זו הסביבה? זה אנחנו, הקהילה, זה התאים האחרים בגוף האנושי. תארי לך קבוצה של אנשים שמתאספת ואומרת:

אם לאדם הזה יש סרטן, מה זה מבקש ממני? איזה שינוי ברגשות, במחשבות, באמונות... איזה שינוי בתודעה שלי צריך להתרחש כדי שהאדם הזה יבריא?"

כולנו זקוקים לאהבה

המשתתפת הנוספת במפגש היא תמירה שונקרט, אמנית, ציירת, מטפלת בציור אינטואיטיבי, בהילינג ובנשימה מעגלית שמתגוררת בקיבוץ הסוללים.

"לאדוות הלב' הגעתי במקרה," היא אומרת בחיוך, מדגישה את ה"מקרה" במירכאות כפולות, "בשלב מסוים הבנתי שאני צריכה לטפל בחולי סרטן ואז קבלתי מייל שהזמין אותי לערב היכרות של 'אדוות הלב', בבית של חברה. אמרתי "טוב, נלך", בלי להבין מה זה בכלל. לא הכרתי את מאורין, לא את אבי, אף אחד. משם התגלגלתי למפגשים בכפר יהושע, שם התקיים באותה תקופה מעגל קבוע. מפגשים שחשפו אותי לשיטת עבודה שונה משהכרתי, עבודה שהיא גדולה יותר מטיפול במטופל אחד. ככה הגעתי גם להכשרה ולהנחיה.

מאורין: "אני רוצה קצת לספר מה קורה במעגלים האלה. הפורמט האידיאלי הוא של 12 מפגשים, כרגע זה עומד בדרך כלל על 8-9, כשבכל מפגש אנחנו מעלים את התודעה ומתחילים מהאיש, משם

אבי הר-טוב: "ההמשגה שלי היא שכל אחד מאתנו הוא גוף נפרד, ובצד זה מתקיימת רשת אנושית; סך כל האינטליגנציות יוצרות רשת אחת. אם אני זזתי בתוך הרשת, אם אני הפסקתי להיות אדם מרצה כברירת מחדל – אני משנה את כל הרשת"

למשפחה, לקהילה, ובסוף לרמת התודעה של העולם. אנחנו הולכים בעקבות הצ'קרות, מהבסיס, ללב, לכתר, ובכל מפגש מעלים את הנכונות לצלול לעומק, לחושך, לכאב, ובכל מפגש עוד קליפה מתקלפת ואנחנו פותחים לעוד אור ומגלים שהכול אחד.

"המטופל הוא חלק מהתהליך. אנחנו מקשיבים לסיפור האישי שלו ואז אני שולפת מהסיפור את המקומות בהם צריך לעשות דרך. למשל, אם החולה מבינה שהיא הייתה

במקום של חוסר ערך עצמי מוחלט, אז כולנו במעגל מתבוננים בנושא של חוסר ערך עצמי אצלנו.

אבי: "החולה, לכמה דקות הופך למרואיין, ממנו אני שולף דפוס, דינאמיקה, מנגנוני רווח משני, זהויות מזויפות, נדרים – ואז אני מחזיר למעגל את הנושא מזוקק. אני קורא לזה פנינה. אני מחזיר את הפנינה, למשל זהות מזויפת, למעגל, וכולנו עושים איתה עבודה. כולל החולה. כולל המנחים."

מאוריין: "הקהילה שלנו היא גוף של טריליוני תאים – האנושות כולה – וכשמתאספת קבוצה של אנשים סביב חולה סרטן, ואנחנו מתבוננים בשינוי שהוא עובר, למשל אדם שמתמודד עם שתלנות, ביקורתיות, טפילות וכדומה – אנחנו ממש מקשיבים לתהליך האישי הספציפי והמעגל אומר: "איפה אני שתלטן", "איפה אני מאפשרת שישלטו בי", "איפה אני לא רואה את האחר", "איפה אני לא מקשיבה".

ואז כל אחד במעגל עובר שינוי תודעה. למשל, למפגש בכפר יהושע הבאתי את הטפילות – כי הסרטן הוא טפיל. הם רצו בהתחלה לזרוק אותי מהחלון. "אני טפיל? מה פתאום?!" בסוף המפגש הם ביקשו עוד אחד על טפילות. כי כולנו מקיימים

בתוכנו תודעה טפילית, ומתוך התודעה הזו כולנו זקוקים לאהבה וכולנו מוכנים לעשות המון כדי לקבל אהבה ממישהו.

אבי: "השינוי מתחיל כשמישהו אומר "אה, יש לך סרטן – זה לא רק הסיפור האישי שלך". 'אדוות הלב' שמה על זה זרקור. כל כך קשה לנו, בני האדם, לנוע בשיעורי הנשמה, אדם שמתמודד עם סרטן לוקח עליו אחריות נוספת; לא רק להתמודד עם השיעורים שלו אלא גם לדחוף אחרים לשלב ההתפתחות הבא שלהם. וכשהאחרים שומעים ונענים – הוא יכול לשחרר. אם לקחתי על עצמי סרטן כדי לדחוף את הקהילה שלי והם שמעו – אני יכול להפנות את תשומת הלב לריפוי שלי. מאוד חשוב להפריד בין הישות – הסרטן, לבין האדם שנושא אותה. הפרדה בין התודעה לאדם."

תמירה: "זה משהו שלוקח טרמפ על האדם. הוא חי בתוכו, אבל הוא לא האדם."

מאוריין: "הוא השקר שבא להאיר את האמת." אבי: "שקר זה אופן אחר להגיד את האמת... האדם חייב לשאול את עצמו: מי אני אם אני לא המחלה שלי?"

מאורין: "הסרטן מפרק את הסיפורים שלנו, הוא שואל, מי את? למה את כאן עכשיו? באמת? באמת??"

ובאמת אנחנו רואים במעגלים שינויים מאוד גדולים שמתרחשים. היו אנשים במעגלים עם תקיעויות של 20 שנה שנפתחו, שנפתרו דרך המקום הזה שבו אתה עושה עבודה פנימית, לא בעבור עצמך בלבד. התהליך הזה של גדילה פנימית ניתן כשירות, זאת המתנה שלי לאדם שמתמודד עם הסרטן – שינוי תודעה שאני יוצרת בתוכי ומובא כמינחה."

תמירה: "ובדרך קורים עוד נסים. אנחנו רואים ששינוי התודעה שאנחנו עושים במעגלים, בקבוצה הקטנה, פותח המון דלתות, בהליכים שכביכול לא קשורים אלינו, אדוות שמתפשטות הרבה הלאה." מאורין: "באחד המעגלים עסקנו הרבה בשליטה. אחד המשתתפים נגע בנושא של אוכל שהיה לו מאד קשה ויצר הרבה מתח בבית. למחרת, בלי לדעת דבר ממה שהתרחש במעגל, בתו בת העשרה ניגשה אליו ואמרה לו שהחליטה לקחת את עצמה בידיים. לפני כמה ימים הוא שלח לי תמונה שלה בביקיני... היא השילה 25 קילו. תהליך הריפוי של האישה שסביבה התאסף המעגל, הגיע עד לנערה הזו."

"במעגל אחר התאספנו סביב נער צעיר שהתמודד עם סרטן מגיל שנה. התחברנו אליו דרך אמו... היה נראה שתהליך הריפוי נתקל כבר חודשים רבים במחסומים ולא התקדם. אחרי המפגש הראשון אמו סיפרה: "התעוררתי בבוקר והחלטתי לפתוח את הלב, להפסיק להילחם, להעז לתת אמון."

באותו יום פגשה במקרה באישה זרה והחליטה, בצעד יוצא דופן, לתת בה אמון ולספר לה על בנה. מתברר שהאישה מחוברת לפרופסור בעל שם עולמי שמתמחה בדיקת בתחום שהבן שלה נזקק לו, ושהוא מגיע באותו שבוע לארץ. למחרת נקבעה לה ולבנה פגישה אתו.

דנה היא אחות קופת החולים ביגור. היא הגיעה אל מאורין מתוך תהליך אישי שמשפחתה עברה בהתמודדות עם הסרטן: "הסרטן באזור שלנו מפושט", היא אומרת, "אנחנו חיים במשב הרוח של אזור התעשייה של חיפה. היה לי חשוב להביא

לכאן את 'אדוות הלב', כיוון שהאדם שמתמודד עם סרטן חווה הרבה בדידות וסבל. ראיתי כמה כוח יש למעגל... כמה תמיכה רגשית ורוחנית מהותית לתהליך הריפוי.

"ראיתי איך התהליך שעברתי ב'אדוות הלב' השפיע על המשפחה שלי. נוצרה יותר תקשורת ואפשרו לשיתוף ברגשות. ראיתי שהאומץ לצלול פנימה ולהתמודד עם העומק של הרגשות מגביר את האהבה."

מאורין: "'אדוות הלב' זה לא רק על סרטן, זה גם על ילד עם קשיים בבית הספר - זה ליצור מעגל של מורים, חברים, הורים ששואל, אם לילד הזה יש קשיים איפה אני מתבקש להשתנות? איפה הקשיים האלו מתקיימים בי? תארי לך עולם שבו נתנהל כך מול כל דבר שמופיע במציאות שלנו."

אבי: "בזמן המלחמה האחרונה עשינו מפגש, ונחקק בי משהו מאוד חי מאותו יום. דיברנו על דברים אצל האויבים שלנו ש"לוחצים לנו על הכפתורים", דיברנו על זה שמה שהכי מניע אותנו רגשית לגביהם הוא שהם משתמשים בילדים שלהם כמגן אנושי. ואישה אחת שחיה מעבר לקו הירוק אמרה: "אנחנו עושים את אותו הדבר. אנחנו מולידים ילדים כדי שישמרו עלינו." זה היה מדהים, כי אם אנחנו לוקחים אחריות, יש סיכוי לשינוי. להגיד "אתם תשתנו" לא מתקן שום דבר, רק עושה נזק."

מאורין: "לא פשוט להביא את המסר הזה ולפעול מתוכו, וזה לא מובן מאליו לראות איך זה מתרחש בפועל."

בימים אלו אני יוצרת סוג של מופע שיביא את סיפורי ההעצמה שנוצרים דרך הסרטן. מופעים קטנים בבתים של אנשים שיביאו את הסיפורים שלהם, שיהיה מרחב לאנשים בקהילה לספר את הסיפור שלהם. נשלב טקסטים שנכתבו ב'אדוות הלב', טקסטים שנכתבו תוך התמודדות עם הסרטן. מה זה לדבר עם הישות הזאת, להבין שהיעוד של הישות הזאת, של הסרטן, הוא להעיר אותנו לאהבה."

עוד על 'אדוות הלב' ועל ההכשרה ניתן לקרוא באתר www.advothalev.co.il

או בפייסבוק: f 'אדוות הלב' - קהילה מרפאה סרטן